

New York Times bestsellersorozat

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

ÉS AZ OLIMPOSZIAK

A VILLÁMTOLVAJ

I. ⚡ ΜΙΝΥΣΣ ΕΓΥ ΜΑΤΕΚΤΑΠΑΡ

Tudod, én nem akartam félvér lenni.

Ha azért olvasod ezt a könyvet, mert azt gyanítod, hogy te is félvér vagy, azt ajánlom, most csukd be, és ne is olvasd tovább! Bármit is hazudott a születésedről az anyukád vagy apukád, hidd el nekik, és próbálj meg normális életet élni!

Félvérnek lenni veszélyes. Félelmetes. Az esetek többségében úgy végződik, hogy a félvér fájdalmas és elég ronda halált hal.

Ha normális, szóval telivér gyerek vagy, és azért olvasod ezt a könyvet, mert úgy gondolod, hogy a sztori az elejétől a végéig kitaláció, az oké. Olvasd nyugodtan tovább! Irigyellek, amiért azt hiheted, hogy mindebből egy szó sem igaz, hogy valójában nem is történt meg.

De ha magadra ismersz ezeken az oldalakon – és úgy érzed, a lelked mélyén valami nyugtalanít –, azonnal hagyd abba az olvasást! Lehet, hogy közénk tartozol. És amint rádöbbsz, hogy ez a helyzet, már csak idő kérdése, hogy *ők* is megsejtsék, és akkor eljönnek érted.

Ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek!

A nevem Percy Jackson.

Tizenkét éves vagyok. Néhány hónapja még a Yancy Akadémia bentlakó diákja voltam. Ez egy magániskola New York állam északi részén, ahol problémás gyerekek tanulnak.

Problémás gyerek vagyok?

Aha. Mondhatni.

Rövid és szájalmas életem bármely pontján kezdhetném a bizonyítást, de a dolgok tulajdonképpen csak múlt májusban kezdtek rosszabbra fordulni: amikor a hatodik osztály, az én osztályom, tanulmányi kirándulásra indult Manhattanbe. Huszonnyolc dilis gyerek és két tanár egy sárga iskolabusszal a Metropolitan Múzeumba tart, hogy ókori görög és római alkotásokat bámuljanak.

Tudom, ez valóságos kinszenvedésnek hangzik. A Yancy osztálykirándulásainak többsége ilyen.

De ezt a kirándulást Mr. Brunner, a mitológiatanárunk vezette, úgyhogy lehetett némi reményem.

Mr. Brunner középkorú pasas, és motoros kerekesszékkal közlekedik. Haja ritkuló, a szakálla satnya, mindig kávészagú, kopott tweedzakóban jár. Az ember nem is hinné, hogy jó fej, de történeteket és vicceket mesélt nekünk, és az óráin hagyott minket játszani. Bámulatos, mondhatni isteni gyűjteménye volt görög meg római páncélokból és fegyverekből, szóval ő volt az egyetlen tanár, akinek az óráján nem aludtam.

Reméltem, hogy rendben megússzuk a kirándulást. Illetve legalábbis reménykedtem, hogy ezúttal nem kerülök bajba.

Ember, hogy mekkorát tévedtem!

Tudod, az a helyzet, hogy az ilyen túrákon mindig történik velem valami. Mint ötödikben is, amikor az előző iskolámmal elmentünk a saratogai csatatérre, és adódott egy kisebb balesetem a forradalom egyik ágyújával. Nem is az iskolabuszra céloztam, mégis kicsaptak. És azelőtt, a negyedikes sulimban, amikor a Tengervilág cápamedencéje mögött a kulisszatitkokba avattak be minket. Meghúztam egy emelőrudat. Pontosabban nem a megfelelő emelőrudat húztam meg, mire az osztály váratlan, ámde gyors úzásra kényszerült. És azelőtt meg... nos, hát képzelheted.

Elhatároztam, hogy az idei osztálykirándulást balhémentesen vészelem át.

A város felé menet egész úton el kellett viselnem Nancy Bobofit baromságait. Ez a szeplős, vörös hajú, kleptomániás lány a legjobb haverom, Grover fejét bombázta mogyoróvajas-ketchupos szendvicсарabokkal.

Grover könnyű célpont. Vézna gyerek. Ha valami bántja, sír. Biztos bukott már pár osztályt, mert hatodikos létére már csupa pattanás, és az állán szakáll pelyhedzik. Ráadásul rokkant. Éltre szóló felmentést kapott tornából, mert a lábizmaival nem stimmel valami. Furcsán jár, mintha minden lépés fájna neki, de ne dőlj be ennek! Látnod kellene, hogy tud futni, amikor a menzán húsos-chilis tortilla van ebédre.

Szóval, ez a Nancy Bobofit szendvicsgalacsinokkal dobálta, amik beleragadtak Grover göndör, barna hajába, a csaj pedig nagyon jól tudta, hogy én nem tehetek semmit a barátom védelmében, mert már így is próbaidőn vagyok. Az igazgató tanteremfogságban való elpusztulással fenyegetett arra az esetre, ha ezen az osztálykiránduláson bármi rossz, kínos, kényelmetlen vagy akár csak enyhén mulatságos incidens történne.

– Megölöm ezt a tyúkot! – morogtam oda a haveromnak.

Grover próbált csitítani.

– Semmi gond. Szeretem a mogyoróvajat.

Majd elhajolt Nancy ebédjének újabb falatkája elől.

– Na, ebből elég volt! – Felkászálódtam, de Grover visszahúzott az ülésre.

– Már így is próbaidőn vagy – figyelmeztetett. – Tudod, hogy téged hibáztatnak, ha bármi történik.

Visszatekintve azt kívánom, bárcsak ott és akkor betakartam volna pár maflással Nancy Bobofitet. A tanteremfogság semmi ahhoz a zűrhöz képest, amibe belekeveredtem.

Mr. Brunner vezette a múzeumi körsétát.

Ő gurult az élen a kerekesszékekkel, mi meg követtük a nagy, visszhangos kiállítótermeken keresztül, márványszobrok és nagyon régi, fekete és narancsszínű kerámiákkal teli vitrinek előtt.

Elképesztő, hogy ez a cucc túlélte két-három ezer évet!

Brunner egy körülbelül négy méter magas kőoszlop köré terelt minket, amelynek nagy szfinx ült a tetején, és kezdte elővezetni, hogy az egy *sztelé*. Az ilyen oszlopok sírokat jeleztek, és ez a darab egy velünk körülbelül egykorú lány sírköve volt. Az oldalán látható faragásokról magyarázott. Próbáltam figyelni arra, amit mond, mert egész érdekes volt, de az osztálytársaim rá se bagóztak, mindenki dumált valakivel, és hiába szóltam nekik többször is, hogy fogják már be, a másik kísérő tanár, Mrs. Dodds ferde szemmel nézett rám, pedig nem is hallotta, mit mondtam.

Mrs. Dodds kis termetű asszony, Georgia államból való. Fekete bőrdzsekiben jár, pedig már ötvenéves is elmúlt. Kinéztem belőle, hogy képes lenne akár Harley motoron behajtani az öltözőszekrényünkbe. Év közben jött a Yancybe, amikor az előző matektanárunk idegösszeomlást kapott.

Mrs. Dodds a legelső naptól fogva kedvelte Nancy Bobofitet, és úgy ítélte meg, hogy vele ellentétben én egy elfajzott, megátalkodott, mindenre képes kölyök vagyok. Ha görbe ujjával rám bökött, és negédesen megszólalt: „Nos hát, drágaságom...” – abból biztosra vehettem, hogy legalább egy hónap tanteremfogságra ítélnék.

Egyszer utasított, hogy rádiózzam ki a megoldásokat a régi matematikönyvekből. Éjfélig ezzel kínlódtam. Mondtam is Grovernek, nem hiszem, hogy Mrs. Dodds emberi lény. Grover pedig mélységes komolysággal nézett rám, és azt felelte:

– Ebben tökéletesen igazad van.

Mr. Brunner továbbra is a görög síremlék-művészetről beszélt.

Végül aztán Nancy Bobofit vihogva mondott valamit a *sztélén* látható meztelen férfiről, mire hátrafordultam, és rászóltam:

– Befognád már végre?!

Hangosabbra sikerült, mint szándékoztam.

Az egész osztály röhögött. Mr. Brunner félbeszakította a kiselőadást.

– Mr. Jackson – tudakolta –, volna netán valami hozzáfűznivalója?

Rákvörös lett az arcom.

– Nem, tanár úr.

Mr. Brunner a *sztélé* egyik jelenetére mutatott.

– Akkor esetleg elmondaná nekünk, mit ábrázol ez a kép?

A faragványra néztem, és megkönnyebbülten lélegeztem fel, mert ami azt illeti, felismertem.

– Kronosz megeszi a gyermekeit. Ugye?

– Igen – felelte Mr. Brunner, de még nyilvánvalóan elégedetlenül. – És vajon miért teszi ezt?

– Nos... – Törtem a fejemet, hogy eszembe jusson. – Kronosz volt az istenkirály, és...

– Isten? – kérdezte Mr. Brunner.

– Titán – igazítottam ki magamat. – És... nem bízott a kölykeiben, akik istenek voltak. Szóval... Kronosz egyszerűen felfalta őket, igaz? De a felesége elrejtette a csecsemő Zeuszt, és Kronosznak követ adott helyette. És később, amikor Zeusz felnőtt, csellel rávette Kronoszt, hogy rókázza ki a fivéreit és nővéreit...

– Fúúúúú! – szólalt meg az egyik lány mögöttem.

– ...és aztán nagy harc kezdődött az istenek és a titánok között... – folytattam. – És az istenek nyertek.

Kuncogás, vihogás hallatszott.

Mögöttem Nancy Bobofit azt motyogta egy barátnőjének:

– Nem mintha az életben sok hasznát vennénk ennek. Majd épp az szerepel az állaspályázatok tesztjeiben, hogy: „Fejtse ki, miért falta fel Kronosz a kölykeit!”

– Mr. Jackson – szólított fel Mr. Brunner –, Miss Bobofit kitűnő kérdésére reagálva elmagyarázná, vajon miért fontos ez a való életben?

– Bukta – mormogta Grover.

– Fogd be! – sziszegte Nancy, a hajánál is vörösebb arccal.

Végre Nancy is megkapta a magáét! Mr. Brunner volt az egyetlen, aki mindig meghallotta, ha a csaj beszólt. Radarfüle volt.

Elgondolkodtam a kérdésen, aztán vállat vontam.

– Nem tudom, tanár úr.

– Értem. – Mr. Brunner csalódottnak tűnt. – Hát, ez fél pontot ér, Mr. Jackson. Zeusz valóban beetette Kronoszt: mustár és bor keverékét nyelte vele, amelytől az apa kiöklendezte őt lenyelt gyermekét. Ezek halhatatlan istenek lévén emésztetlenül éltek és növekedtek a titán gyomrában. Az istenek legyőzték apjukat, darabokra kaszabolták a saját sarlójával, és a maradványait szétszórták a Tartaroszban, az Alvilág legsötétebb bugyrában. Ezzel a boldogságos végszóval elérkeztünk az ebédszünethez. Mrs. Dodds, megtenné, hogy kivezet minket?

Az osztály elindult kifelé, a lányok a hasukat fogták, a srácok lökdösődtek és idiótán viselkedtek.

Grover és én már követtük volna őket, amikor Mr. Brunner utánam szólt:

– Mr. Jackson!

Tudtam, mi következik.

Mondtam Grovernek, hogy menjen csak. Aztán Mr. Brunner felé fordultam.

– Tessék, tanár úr!

Mr. Brunnernek olyan nézése volt, hogy nem eresztette az embert. Barna szem, átható tekintet, olyan érzésem támadt, hogy több ezer éves ez a tekintet, és már mindent látott.

– Meg kell tanulnia a választ a kérdéseimre – mondta Mr. Brunner.

– A titánokról?

– A való életről. És arról, mire alkalmazhatja ott az ismereteit.

– Öh...

– Amit tőlem tanul – folytatta –, az létfontosságú. Remélem, ilyennek is tekinti! Csak a legjobb teljesítményt vagyok hajlandó elfogadni magától, Percy Jackson.

A magam részéről pipa voltam rá, amiért pont az én esetemben helyezi ilyen magasra a mércét.

Úgy értem persze, hogy az elég érdekes volt, amikor az iskolai bajnokságon görög páncélba öltözött, és azt dörögte: „Rajta!”. Kihívott bennünket ”kard a kréta ellen”, hogy fussunk a táblához, és írjuk fel minden valaha élt görög és római alak nevét, az anyjuk nevét és hogy milyen istent imádtak. De Mr. Brunner azt várta tőlem, hogy ugyanolyan jól teljesítsek, mint a többiek, annak ellenére, hogy én diszlexiás vagyok, és figyelemzavarom is van, és a bűdös életben soha nem kaptam hármasnál jobb jegyet. De nem is: ő azt várta tőlem, hogy jobb legyen, mint a többiek. Én meg egyszerűen képtelen voltam megtanulni azt a rengeteg nevet és adatot, nemhogy helyesen le tudjam írni.

Mormogtam valami olyasmit, hogy nagyon fogok igyekezni. Mr. Brunner szomorú tekintete hosszan időzött a *sztélén*, mintha annak a lánynak a temetésén lenne.

Azt mondta, menjek és ebédeljek meg a többiekkel.

Az osztály a múzeum főlépcsőjén gyűlt össze, ahonnan elgyönyörködhetek az Ötödik sugárút gyalogosforgalmában.

Az égen nagy vihar készülődött... olyan fekete felhőket még sosem láttam a város felett. Arra gondoltam, talán a globális felmelegedés vagy valami ilyesmi miatt van, mert az időjárás egész New York államban igen szeszélyes volt már karácsony óta. Hatalmas hóviharak dúltak, és árvizek meg villámcsapástól keletkezett futótűzek pusztítottak. Úgyhogy az sem lepett volna meg, ha hurrikán közeledik.

Úgy tűnt, senki más nem vette észre. Az osztálytársaim egy része sós keksszel etette a galambokat. Nancy Bobofit egy hölgy retiküljéből próbált elcsórni valamit. Mrs. Dodds persze ebből semmit sem vett észre.

Grover és én a szökőkút szélén, a többiektől távolabb ültünk. Talán így nem tűnik fel mindenkinek, hogy mi is *abból* az iskolából jöttünk – abból az iskolából, ahová idétlen lúzerek járnak, akik máshova be se kerülnének.

– Tanteremfogság? – kérdezte Grover.

– Á, Brunner nem olyan. Csak nem bánnám, ha néha leszállna rólam egy kicsit. Nem vagyok egy zseni.

Grover egy ideig nem szólt egy szót sem. Aztán, amikor már azt hittem, hogy valami mély, filozofikus megjegyzést tesz, hogy jobban érezzem magamat, azt sóhajtotta:

– Megehetem az almádat?

Nemigen volt étvágyam, ezért odaadtam neki.

Azon kaptam magam, hogy a sugárúton nyüzsgő taxikat bámulom, anyára gondolok meg a lakásunkra, nem messze innen. Karácsony óta nem láttam anyát. Elfogott a kísértés, hogy beüljek egy taxiba, és hazamenjek. Anya biztosan megölelné, és örülne, hogy láthat, de biztosan csalódott is lenne. Rögtön visszaküldene a Yancybe, a lelkemre kötné, hogy igyekezzek jobban, szedjem össze magamat meg ilyesmi, annak ellenére, hogy hat év alatt ez a hatodik iskolám, és valószínűleg innen is

kirúgnak. Képtelen lennék elviselni, milyen szomorú szemmel nézne rám.

Mr. Brunner a mozgássérülteknek kialakított rámpa alján parkolta le a kerekesszéket. Zellerszárat rágott, és papírkötésű könyvet olvasott. A kerekesszék háttámlájából piros esernyő állt ki, úgy festett, mint egy motorizált kávéházi asztal.

Már éppen ki akartam csomagolni a szendvicsemet, amikor Nancy Bobofit jelent meg az undok haverjaival – gondolom, elunta, hogy turistáktól lopkodjon –, és a maradék ebédjét Grover ölébe borította.

– Hoppá! – vigyorgott rám görbe fogaival. Szeplői narancsszínűek, mintha valaki híg narancslekvárt spriccelt volna rá.

Próbáltam nyugodt maradni. Az iskolapszichológus milliószor elmondta már... számoljak el tízig, uralkodjak a dühömmön. De teljesen elborult az agyam. A dühödt tenger robaja visszhangzott a fejemben.

Nem emlékszem, hogy hozzáértem volna, csak arra emlékszem, hogy Nancy fenéken ül a szökőkútban, és visít:

– PERCY BELELÖKÖTT!

Mrs. Dodds megjelent mellettünk a semmiből.

A srácok izgatottan suttoztak:

– Te láttad?

– ...a víz...

– ...mintha beszippantotta volna...

Nem értettem, miről beszélnek. De azt sejtettem, hogy már megint bajban vagyok.

Amint Mrs. Dodds meggyőződött róla, hogy a szegény kicsi Nancynek nem esett baja, és megígérte neki, hogy kap egy új pólót a múzeum ajándékboltjából, satöbbi, satöbbi, hozzám fordult. Diadalmas tűz villant a tekintetében, mintha olyasmi történt volna, amire a félév eleje óta várt.

– Nos hát, drágaságom...

– Tudom – mormogtam. – Egy hónap munkafüzet radiórozás.
Mint kiderült, nem ez volt a nyerő válasz.

– Jöjjön csak velem! – mondta Mrs. Dodds.

– Várjon! – kiáltott Grover. – Én voltam. Én löktem be.

Csodálkozva bámultam rá. Nem tudtam elhinni, hogy megpróbál védeni engem. Mrs. Dodds mindig halálra rémisztette Grovert.

Metsző tekintettel nézett rá, és Grover pihés álla megremegett.

– Nem hinném, Mr. Underwood – mondta.

– De...

– Maga itt marad!

Grover kétségbeesetten nézett rám.

– Nincs semmi baj, ember – vigasztaltam. – Kösz, hogy megpróbáltad.

– Drágaságom! – vakkant rám Mrs. Dodds. – Most!

Nancy Bobofit vigyorgott.

Extra gyilkos pillantást vetettem rá: „később úgylis megöllek”. Megfordultam, hogy szembenézzek Mrs. Doddsszal, de már nem volt ott. A múzeum bejáratánál állt, jó messze, a lépcső tetején, és türelmetlenül intett, hogy menjek már.

Hogyan ért oda olyan gyorsan?!

Sok ilyen pillanatom van, amikor az agyam lelassul, kihagy meg ilyesmi, és csak arra emlékszem, hogy kimaradt valami. Mintha a világegyetem kirakósjátékából kiesett volna egy puzzle darab, és én a mögötte levő ürességbe bámulnék. Az iskolai pszichológus szerint ez a figyelemzavar a betegségem tünete, az agyam időnként rosszul értelmez bizonyos dolgokat.

Én nem voltam ebben olyan biztos.

Mrs. Dodds után mentem.

A lépcsőn félútról visszanéztem Groverre. Sápadt volt, Mr. Brunnerről rám nézett és vissza, többször is. Mintha azt akarná, hogy Mr. Brunner vegye észre, mi történik, de Mr. Brunner nagyon elmerült a regényolvasásban.

Megint felnéztem. Mrs. Dodds megint eltűnt. Már odabent volt a múzeumban, az előcsarnok végén, és integetett, hogy siessek.

Oké, gondoltam. Új pólót vesz Nancynek az ajándékboltban.

De nyilvánvalóan nem ez volt a terv.

Utánamentem a múzeumba. Amikor végül utolértem, a görög-római részlegben álltunk.

A teremben rajtunk kívül senki.

Mrs. Dodds karba font kézzel állt egy görög isteneket ábrázoló, nagy márványfríz előtt. Furcsa, félelmetes torokhangot hallott... mintha morogna.

Akkor is ideges lettem volna, ha nem hallatja azt a hangot. Elég kellemetlen egyedül maradni egy tanárral, különösen, ha az a tanár Mrs. Dodds. Volt valami abban, ahogy a frízre nézett... mintha porrá akarná zúzni...

– Az utóbbi időben sok gondot okoztál nekünk, drágaságom...
– szólt fojtott hangon.

Nem akartam kockáztatni, ezért azt mondtam:

– Igen, tanárnő.

Bőrkabátjának mandzsettáját húzgálta.

– Komolyan azt gondoltad, hogy ezt megúszod?

Tekintete nem is őrült volt. Annál egy fokkal rosszabb.
Gonosz.

Tanár, gondoltam idegesen. Nem hinném, hogy bántana.

– Jobban fogok igyekezni, tanárnő kérem.

Mennydörgés rázta meg az épületet.

– Nem vagyunk bolondok, Percy Jackson! – közölte Mrs. Dodds. – Csak idő kérdése volt, hogy megtaláljunk. Vallj hát, és kevesebbet fogsz szenvedni!

Fogalmam sem volt, miről beszél.

Csak arra tudtam gondolni, hogy a tanárok felfedezték az illegális cukorkakészletemet, amiből a kollégiumban árultam. Vagy rájöttek, hogy a *Tom Sawyer* dolgozatomat az internetről szedtem le, és nem is olvastam a könyvet, és most törlik az ezért kapott osztályzatomat. Vagy ami ennél is rosszabb, arra kényszerítenek, hogy elolvassam a könyvet.

– Nos? – sürgetett parancsolón.

– Tanárnő kérem, én nem...

– Lejárt az idő!

Ekkor elképesztő dolog történt. A szeme úgy izzott fel, mint a parázs. Ujjai karmokká nyúltak. A dzsekije nagy bőrszárnyakká olvadt.

Nem ember volt már. Hanem aszott banya, denevérszárnyú, karmos ujjú, szájából sárga agyar állt ki, és éppen arra készült, hogy engem cafatokra tépjen.

Aztán a látomás még furcsábbá vált.

Mr. Brunner, aki egy perce még a múzeum előtt olvasott, begurult a galéria ajtaján, kezében toll.

– Hajrá, Percy! – kiáltotta, és felém hajította a tollat.

Mrs. Dodds nekem támadt.

Üvöltve félreugrottam, és éreztem, hogy karmok hasítják a fülem mellett a levegőt. Elkaptam a golyóstollat, de az, amint a tenyeremet érintette, már nem golyóstoll volt. Kard volt – Mr. Brunner bronzkardja, amelyet az iskolai ünnepeken szokott villogtatni.

Mrs. Dodds gyilkos dühvel a szemében felém pördült.

A térdem akár a kocsonya. Alig álltam a lábamon. A kezem annyira remegett, hogy majdnem elejtettem a kardot.

A tanárnő rám sziszegett...

– Pusztulj el, drágaságom!!

És egyenesen rám repült.

Halálos rémület vett rajtam erőt. Az egyetlen természetesnek tűnő lehetőséget választottam. Meglengettem a kardot.

A fémpenge a vállán találta el, és simán átszelte a testét, mintha vízből lett volna.

SSSSZZZZ!

Mrs. Dodds – mint homokvár a ventillátortól – sárga porrá változott. Ott helyben elillant, nem maradt utána más, csak kén-szag, elhaló sikoly és a gonoszság hideg fuvallata a levegőben, mintha villogó, vörös szemével még mindig engem figyelne.

Egyedül voltam.

A kezemben golyóstoll.

Mr. Brunner nem volt ott. Senki sem volt a teremben, csak én.

A kezem még mindig remegett. Lehet, hogy az ebédem varázsgombával vagy valami ilyesmivel fertőződött.

Képzeltém volna az egészet?

Visszamentem a bejárathoz.

Eleredt az eső.

Grover a szökőkút szélén ült, fejére borítva a múzeum térképe. Nancy Bobofit még mindig ott állt, még mindig vizes volt a szökőkútban való mártózástól, undok haverjaival civakodott. Amikor megláttam, azt mondta:

– Remélem, Mrs. Kerr jól seggbe rúgott.

Mire én:

– Kicsoda?

– A tanárunk, basszus...

Csak lestem. Nincs is Mrs. Kerr nevű tanárunk. Megkérdeztem Nancyt, mi a csodáról beszél.

Csak a szemét forgatta, és elfordult.

Megkérdeztem Grovert, hogy hol van Mrs. Dodds.

Mire ő:

– Kicsoda?

De nem rögtön, hanem mintha gondolkodott volna egy kicsit, és nem nézett rám, ezért azt hittem, hogy csak ugratni akar.

– Nem vicces, ember! – förmedtem rá. – Ez komoly.

Villámlott a fejünk felett.

Láttam Mr. Brunnert a rámpa mellett, a vörös esernyő alatt, a könyvet olvasta, mintha el sem mozdult volna onnan.

Odamentem hozzá.

Kissé szórakozottan nézett fel rám.

– Ó, hát megkerült a tollam. Kérem, a jövőben hordjon magával íróeszközt, Mr. Jackson.

Visszaadtam Mr. Brunnernek a tollát. Észre sem vettem, hogy még mindig nálam van.

– Tanár úr! – szólítottam meg. – Hol van Mrs. Dodds?

Értetlen, üres tekintettel nézett rám.

– Kicsoda?

– A másik kísérő tanár. Mrs. Dodds. A matektanár.

Összehúzta a szemöldökét, a homlokát ráncolta, és aggodalmasan azt felelte:

– Percy, nem jött velünk semmiféle Mrs. Dodds. És amennyire én tudom, Mrs. Dodds nevű tanár soha nem is volt a Yancy Akadémia tanári karában. Amúgy jól érzi magát, fiam?

2. ⚡ HÁROM ΠΕΠΙΚΕ ÉS A HALÁL ΖΟΚΠΙJA

Megszoktam, hogy időnként vad élményeim vannak, de ezeknek általában hamar vége szakadt. A folytonos hallucináció azonban még nekem is túl sok volt.

A tanév hátralévő részében mintha valami trükköt játszott volna velem az egész iskola. Totál kiakadtam azon, hogy Mrs. Kerr – eleven, szőke nő, akit soha életemben nem láttam, egészen addig, amíg az osztálykirándulás végén fel nem szállt a buszra – volt a matektanárunk karácsony óta.

Időnként megpróbálkoztam azzal, hogy Mrs. Dodds nevét megemlítettem embereknek, de úgy néztek rám, mintha dilis lennék.

Majdnem elhittem nekik... hogy Mrs. Dodds soha nem is létezett.

Majdnem.

De Grover nem tudott becsapni. Amikor megemlítettem neki Dodds nevét, először tévovázott, aztán váltig állította, hogy Mrs. Dodds nem létezett. Tudtam, hogy hazudik.

Valami történt. Valami történt a múzeumban.

Nem sok időm volt napközben ezen rágódni, de éjszaka a kar mos, bőrszárnyú Mrs. Dodds képe kísértett, és hideg verejtékben ébredtem.

Továbbra is igen komisz idő volt, ami szintén nem tett jót a hangulatomnak. Egyik éjjel villámcsapás törte ki a hálótermünk

ablakát. Néhány nappal később a valaha tapasztalt legnagyobb tornádó sújtott le a Hudson-völgy környékére, alig nyolcvan kilométerre a Yancy Akadémia épületétől. Történelemórán leginkább azzal foglalkoztunk, hogy milyen szokatlanul sok kisrepülőgép zuhant le az Atlanti-óceán környékén hirtelen támadt szélviharokban.

Egyre szeszélyesebb és ingerlékenyebb lettem. Osztályzataim kettesről kettes alá alá zuhantak. Egyre többször bonyolódtam harcba Nancy Bobofittel és a barátaival. Szinte minden órán küldtek a folyosóra.

Végül, amikor az angoltanár már milliomodszer kérdezte meg, hogy miért vagyok olyan lassú a helyesírási teszteken, kiakadtam. Azt mondtam rá, hogy vén korhely. Nem tudtam pontosan, mit jelent a korhely, de jól hangzott.

Az igazgató a következő héten levelet küldött anyának, és ezzel hivatalossá tette az ügyet – a következő tanévben nem látnak szívesen a Yancy Akadémia falai közt.

Remek, mondtam magamnak. Ez tényleg remek!

Honvágyam volt.

Anyával akartam lenni a kis lakásunkban az Upper East Side-on, akkor is, ha állami iskolába kell járnom, és el kell viselnem az utálatos nevelőapámat meg az idióta pókerpartijait.

És mégis... akadt néhány dolog, ami hiányik majd a Yancytól távol. Az erdők látványa a távolban, a Hudson folyó, a fenyőfák illata. És hiányozni fog Grover is, aki jó barátom, akkor is, ha egy kicsit fura. Aggódtam, hogyan fogja kibírni a következő évet nélkülem.

A mitológiaórák is hiányozni fognak... Mr. Brunner agyament vetélkedői és az a meggyőződése, hogy többre vagyok képes.

Ahogy a vizsgahét közeledett, a mitológia volt az egyetlen tárgy, amire igyekeztem tanulni. Nem felejtettem el, amit Mr. Brunner mondott nekem aznap a múzeumban... arról, hogy

számomra élet-halál kérdésről van szó. Nem tudtam, miért, de kezdtem hinni neki.

A záróvizsga előtti este olyan ideges voltam, hogy a sarokba vágtam a görög mitológia könyvet. A szavak kezdtek kiúszni a lapok közül, körözni a fejem körül, egyes betűk 180 fokban elfordultak, mintha gördeszkáztak volna. Képtelen voltam felidézni, mi a különbség Kheirón és Kharón, vagy Polüdektész és Polüphemosz között. És az igeragozás?! Felejtsük el!

Ide-oda járkáltam a szobában, úgy éreztem, mintha hangyák futkároznának az ingem alatt.

Aztán eszembe jutott Mr. Brunner komoly arckifejezése, ezeréves tekintete. *Csak a legjobb teljesítményt vagyok hajlandó elfogadni magától, Percy Jackson.*

Mély levegőt vettem. Lehajoltam a mitológiakönyvért.

Addig még soha sem kértem tanártól segítséget. Talán ha beszélnék Mr. Brunnerrel, adna némi eligazítást. Legalább kimagyarázkodnék, miért kapok majd irtó nagy karót a vizsgán. Nem akartam úgy elhagyni a Yancy Akadémia nevű tanintézetet, hogy azt higgye, reménytelen csódtömeg vagyok.

Lementem a tanárok irodáihoz. A legtöbb sötét volt és üres, de Mr. Brunner ajtaja félig nyitva állt; fénypászma vetődött a folyosó padlójára.

Három lépés választott el az ajtókilincstől, amikor hangokat hallottam odabentről.

Mr. Brunner kérdezett valamit. És a válaszadó hangjában határozottan Grover hangját ismertem fel:

– Aggódok Percy miatt, uram.

Megdermedtem.

Általában nem szoktam hallgatózni, de ki a fene állná meg, ha azt hallja, hogy a legjobb barátja róla beszél egy felnőttnek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Közelebb osontam.

– ...egyedül ezen a nyáron – mondta Grover. – Úgy értem, a Nyájasok egyike itt volt az *iskolában!* Most, hogy már biztosan tudjuk, és *ők* is tudják...

– Csak rontunk a helyzeten, ha lerohanjuk... – vágott közbe Mr. Brunner. – Meg kell várnunk, míg egy kicsit érettebb lesz a fiú.

– De lehet, hogy nincs rá ideje. A nyári napforduló határidő...

– Nélküle kell megoldanunk, Grover. Hadd élvezze az ártatlanságot, ne tudja, amíg lehet.

– De uram, Percy látta a tanárnőt...

– Képzeltés – bizonygatta Mr. Brunner. – A diákok és a stáb feletti Kód elég lesz, az majd meggyőzi arról, hogy csak képzelődött.

– Tanár úr, én... – Grover hangja elcsuklott. – A tanár úr tudja, hogy ez mit jelent.

– Nem vallottál kudarcot, Grover – mondta Mr. Brunner kedvesen. – Nekem kellett volna elbánnom azzal a nőszeméllyel. Most azzal törődjünk, hogy Percy életben maradjon jövő őszig...

A mitológiakönyv kiesett a kezemből, és nagyot csattant a padlón.

Mr. Brunner elhallgatott.

A szívem úgy kalapált, majd' kiugrott a helyéből. Felkaptam a könyvet, és elindultam visszafelé a folyosón.

Árnyék suhant át Brunner irodájának üvegajtaján... valami, ami sokkal magasabb, mint a kerekesszékekhez kötött tanár, kezében egy – leginkább felajzott íjhoz hasonlító – fegyverrel.

Kinyitottam a hozzám legközelebbi ajtót, és beosontam.

Néhány másodperc múlva lassú *dübögetést* hallottam – talán valami rongyba bugyolált fa tompa zaját. Aztán mintha egy állat